

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den bekymrede Moder

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den bekymrede Moder", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid72251.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

DEN BEKYMREDE MODER.

Af flint udførte Laster
En dydig selv kan lee.
Hvo som et Paradox min Satz forkaster, *
Han her i den skal Rimelighed see.

Engang en Kone var, som trængte høit til Brænde,
Men Penge var der ei.
(Det kan den beste hænde,)
Hun frøs, og vilde laant, men overalt fik nei.
Hun Dag og Nat studerte,
Et Indfald fik, det at udføre resolverte.

En Kaabe havde hun, kun ringe af Værdie;
(Men ringe Ting i Mæsters Vold kostbare bliver.)
Den Kaabe svøber hun sig i,
Og til en Kræmmer sig begiver.
Og sagde saa: »jeg er hidsendt
Fra Skolemester Bent.«

(Mærk vel! han var ei Skolemester mere.
Ved mægtig Arv han saae sit Boe sig saa formere,
At han for længst sin Afsked tæg.
Af rige Skolemester Navn beholdt han dog,
For Resten havde Ord for glubsk at være klog.)

»Han beder,« blev hun ved, »at De mig vil levere
To Stykker Triumphant,*) to eller flere,
Som man kan vælge blant;
Faer Bent vil vise sig galant,
Og til sin Datter, som med første Brud skal være,

*
- 98

Fuld Bryllups Puds forære.
Om Deres Dræng maae følges med,
Saa skal De strax ved ham faae fuld Besked
Og Penge strax.c< - »Han kiøbte her saa tidt,
Jeg veed, han tager aldrig paa Kredit.
Kom, Jens, tag det, og følg med den Madame« -
»Madam? Gud bædre mig!« - »Nu, det jo er det samme.
Madame eller Moer,
Forskiellen er ei stor.
Jeg den for fornemst priser,
Som mod mig stedse sig som ærlig viser,
Og saa har viist sig Bent;
Jeg venter lige Dyd hos den, han mig har sendt.«
Hun med et Smiil for gode Tanker takker,
Og sig med Jens og Tøi paa Døren pakker;
Paa Veien lader sig vel underrette om,
Hvor dyr hver Alen kom,
Og meer, som Jens troskyldig gjør.
De kom, og bankede paa Bentes Dør.
»Kom ind.« - Hun Drængen spør:
»Vil han, min lille Faer! her uden for lidt vente,
Imens jeg skal den gamles Svar indhente,
Og Jomfruens, om hvad dem best anstaaer.«
»Ja gaae hun, Moer!« var Drængens Svar.
Hun fra ham Tøiet taer,
Og gaaer. Strax fik hun Bent i Tale,
For hvilken hun med Graad begyndte at afmale,

Hvor stor en Hiertesorg hun havde af sin Søn,
Som ikke bedre blev ved Straf, ei heller Bøn,
Men stedse sig i Liderlighed sølte,
At hendes Hierte tidt som Knivsting følte,
Naar han halvnøgen kom med Spillebrødre hiem,
Og i sit Ruus omfavned' dem,
Som ham ved Penge og ved Klæder skilte,
Saae hendes Graad, og smilte,
At han tidt fund en blev paa Steder,
Hvor Dyden græder,
At han for Tyverie
Var ikke gandske fri,
At han sin Moder har saa tidt forbandet,
At han halstarrig var, med meget andet.
»De er,« saa sagde hun, »ærværdige Hr. Bent!
For Viisdom og for Klogskab saa bekiendt,
At jeg derpaa tør stole,
Ifald han blive kan omvendt,
Saa blev han det, naar De ham tog i Skole.«
Den Tale, syntes Bent,

99

100 Var ikke ilde endt,
Tog lærd Magister-Mine paa,
Og s varte saa :
»Ja Moer! jeg har urost, kureret somme;
Lad hun kun Drængen til mig komme« -
(Han venter uden for, og vil forbaust vist see,
Hvad er hans Ærinde.)
Hun sagde tusind Tak for herlig Trøst, hun fik,
Og gik.
Til Drængen sagde hun: »gaae ind til denne Herre,
Tal med ham selv!« Han gik, for ham desværre.
Hun lukke d' Døren for ham op,
Gav Vink til Bent, og gik igien.
Da hun kom uden for, hun gik ei meer, men fiøi
Med Drængens Tøi
Til sikker Bagsal hen.

Jeg dig behøver ei at sige, vil jeg haabe,
At Tøiet immer laae skiult under gavnlig Kaabe.
Og hermed Kiellingen og Kaabe Afsked faaer.

Ved Døren Drængen i Forventning staaer,
Bent op og ned paa Gulvet gaaer,
For at studere ud en Præken fuld af Klem.
Da han nu færdig var, han myndig satte sig,
Og tog til Ords: »Du liderlige Fugl, kom frem!
Du Tyveknægt,
Du vakker Ære gjør din Slægt,
Du Fyldebeest!
Din stakkels Moder allermeest,
Du Spillefugl, som hende skiller
Ved -« Manden blev saa ved et stivt Qvarteer.
(Jeg af hans Tale ei anfører meer,
End Slutningen.)
»Din Moder selv har Skyld, du Skurk har hende bandet,
Og ei hudflettet er? jeg skulde viist dig andet«

Man let sig forestiller,
Hvor Drængen, skiønt han mangled' ikke Mod,
Forbaust ved slige Complimenter stod.
Til sidst, da Veiret Bent forgik,
Han Tiid et Ord at tale fik,
Og det bestod heri:
»Ravryskend' gal er I.
Giv mig Beskeed, saa gaaer jeg væk.«

»Du driller mig? jeg veed, at du er fræk;
Men kast til denne Krog et gunstigt Øie hen!
101 (Han pegte paa sin Stok) der staaer min gode Ven,
Tør du vel vove Dyst med den?« -
»Jeg slaaer min Siæl igien.«
Af Drængens Mund knap
Ordet slap,
Før Bent ham gav et vældigt Rap.
En Jerenalen Drængen bar,
Som Moralisten bragte Svar.
Kort: Svar paa Svar, Tiltale paa Tiltale
Vedvarede, til Bent til Gulvet maatte dale.
Af uligt Væрге der han tung Valet modtog.
Da Drængen havde nu lidt pustet ud,
Han saa udbrød: »Du gamle Stær! du sender
Om Triumphant til Hosbond Bud,
Og naar jeg bringer det, du liderligen skiænder,
Og prygle vil, tael! tael!
Siig, om du mærke kan, at du ei meer er gal?
Du var det, det er vist, men blir vel ei herefter;
Thi, til at banke løse Skruer i,
Jeg priser denne Alens Kræfter.
Der ligger du en kiøn!
Tilpas ! du fik din velfortiente Løn.«

Hvad flere Ord der faldd, vi springe vil forbi.
Nok, at tilsidst hinanden de forstode.
Du gietter let, hvordan de begge blev til Mode.
Som Lynild Drængen foer,
Skiønt han af sidste Slag endnu udmattet var,
Om mueligt, at faae Spor
Paa sin selv giorte Moer,
Og Hosbonds Tøi igien.
Jomen!

Hvor gik det Bent? mig spørger du.
Han ligger sandeligen syg endnu.
Den Trøst dog Doctorne ham give:
Det staaer til Live.
Og Drængen da? Som ham
Man narre kan den klogeste.
Den Kræmmer holdt for Skam,
Forladelse at nægte ham.

Moral.

Spørg, før du lover Fædre
At gjøre deres Søn
102 Ved Prygl og Skieldsord bedre:
Hvor stor er jeres Søn?